

Skarga wniesiona w dniu 6 listopada 2007 r. — Kaul przeciwko OHIM — Bayer (ARCOL)

(Sprawa T-402/07)

(2008/C 8/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kaul GmbH (Elmshorn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Würtenberger i R. Kunze)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Bayer AG (Leverkusen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 1 sierpnia 2007 r. w sprawie R 782/2000-2 dotyczącej sprzeciwu opierającego się na istnieniu wspólnotowego znaku towarowego nr 49 106 „CAPOL” wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 195 370 „ARCOL”;
- uwzględnienie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 195 370 „ARCOL”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Bayer AG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Wspólnotowy słowny znak towarowy „ARCOL” dla towarów z klas 1, 17 i 20 — zgłoszenie nr 195 370

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Kaul GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „CAPOL” dla towarów z klasy 1

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 63 ust. 6, art. 73 i 74 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zdaniem skarżącego Izba Odwoławcza nie dostosowała się do obowiązków ciążących na niej na mocy art. 63 ust. 6 i art. 73

rozporządzenia nr 40/94 poprzez nieuwzględnienie wytycznych Trybunału Sprawiedliwości zawartych w wyroku w sprawie C-29/05 P oraz poprzez odmówienie skorzystania z zakresu swobodnego uznania przyznanego jej na mocy art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94. Ponadto skarżący uważa, że Izba Odwoławcza nie przedstawiła podstaw, na których oparła swą decyzję.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2007 r. — Union Nationale de l'Apiculture Française i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-403/07)

(2008/C 8/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union Nationale de l'Apiculture Française (Paryż, Francja), Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV (Soltau, Niemcy), Unione Nazionali Associazioni Apicoltori Italiani (Castel San Pietro Terme, Włochy) oraz Asociación Galega de Apicultura (Santiago de Compostela, Hiszpania) (przedstawiciel: B. Fau, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2007/52/WE z dnia 16 kwietnia 2007 r.;
- stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2007/52/WE z dnia 16 kwietnia 2007 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące żądają stwierdzenia nieważności dyrektywy Komisji 2007/52/WE z dnia 16 sierpnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin w celu włączenia do niej etopofosu, pirymifosu metylowego i fipronilu jako substancji czynnych (!).

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności skarżące podnoszą trzy zarzuty.

Po pierwsze skarżące podnoszą, że zaskarżona dyrektywa została ustanowiona z naruszeniem zasad proceduralnych, którymi wedle skarżących była związana Komisja. Zdaniem skarżących, nawet jeśli Komisja mogła uzyskać upoważnienie Rady do przyjęcia w drodze dyrektywy aktów wykonawczych do dyrektywy 91/414/WE, nie miała ona kompetencji do wprowadzenia zmian do wskazanej dyrektywy, w szczególności w zakresie dotyczącym obowiązków państw członkowskich. Skarżące podnoszą, że zaskarżona dyrektywa nie jest zwykłą dyrektywą wykonawczą, lecz dyrektywą zmieniającą dyrektywę 91/414/WE i jako taka powinna była zostać przyjęta w procedurze, w ramach której wymagana jest wcześniejsza konsultacja z Parlamentem Europejskim. W braku takiej konsultacji dyrektywa jest obciążona błędem proceduralnym.

Ponadto, skarżące podnoszą, że pod pretekstem zmian w krajowych procedurach wydawania zezwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin, zaskarżona dyrektywa w rzeczywistości narusza jednolite zasady oceny przewidziane w dyrektywie podstawowej 91/414/WE, dotyczące włączania substancji do załącznika I do tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 214, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2007 r. — Ryanair Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-404/07)

(2008/C 8/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat E. Vahida)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że zgodnie z art. 232 WE Komisja zaniechała działania zgodnie z jej zobowiązaniami ciążącymi na niej na

mocy traktatu WE, ponieważ nie ustosunkowała się do skargi złożonej do Komisji przez skarżącą w dniu 8 maja 2006 r., po której nastąpiło wezwanie do działania w dniu 31 lipca 2007 r.,

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu, nawet jeśli w następstwie wniesienia skargi Komisja podejmie działanie, które zdaniem Sądu wykluczy potrzebę wydania orzeczenia, lub jeśli Sąd oddali skargę jako niedopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżąca podnosi, że Komisja zaniechała działania, ponieważ nie ustosunkowała się, po uprzednim wezwaniu jej do uczynienia tego na mocy art. 232 WE, do skargi do niej złożonej przez skarżącą w dniu 8 maja 2006 r. i dotyczącej i) bezprawnej pomocy państwa rzekomo przyznanej Air France w formie zróżnicowanych opłat lotniskowych pobieranych przez francuskie porty lotnicze w zależności od miejsca przeznaczenia lotu lub ii) ewentualnie antykonkurencyjnej dyskryminacji z naruszeniem art. 82 WE na korzyść Air France, jeśli zostałyby stwierdzone, że francuskie porty lotnicze działały w sposób niezależny.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że Komisja była zobowiązana starannie i bezstronnie zbadać skargę do niej złożoną w celu:

— wydania decyzji stwierdzającej, że sporne środki nie stanowiły pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, albo stwierdzającej, że środki należało uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1, która jednak była zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 2 i 3 WE, albo

— wszcząć postępowanie na podstawie art. 88 ust. 2 WE.

Tytułem pomocniczym skarżąca podnosi, że Komisja była zobowiązana po otrzymaniu jej pomocniczej skargi dotyczącej naruszenia prawa konkurencji do wszczęcia postępowania dotyczącego przedmiotu skargi do niej złożonej albo do wydania ostatecznej decyzji odrzucającej skargę po umożliwieniu skarżącej przedstawienia jej uwag.

Skarżąca podnosi dalej, że z uwagi na okoliczności i znajomość Komisji tych spraw okres czternastu miesięcy pomiędzy złożeniem przez nią skargi do Komisji a wezwaniem do działania był nadmiernie długi a brak działania ze strony Komisji podczas tego okresu stanowi zaniechanie działania w rozumieniu art. 232 WE.